

ὑπὸ τὰς σημαίας των τοὺς φεύγοντας. Τὴν ἐπαύριον, ὁ στρατηγὸς Γρῆν ἔγραφε περὶ τούτου τὰ ἐφεξῆς. « Ἡ χθесινὴ ὑποχώρησις ἡμῶν ὑπῆρξεν ἀξιοθρήνητος καὶ καθόλου ἀτακτος, χάρις εἰς τὴν ἐλεεινὴν τοῦ στρατοῦ διαγωγὴν . . . Αἱ μεραρχαὶ τοῦ Φαλοῦ καὶ τοῦ Πάρωνος ἐδόθησαν εἰς φυγὴν ἀπέναντι πεντήκοντα μόνον ἀνδρῶν, ἐγκαταλείπουσαι τὸν ἀρχιστράτηγον, πλησίον τοῦ ἐχθροῦ, σχεδὸν μόνον, καὶ εἰς τὴν ἀπελπίσαν, διὰ τὴν ἀτιμίαν τοῦ στρατοῦ, ὥστε ἐπεκαλεῖτο οὗτος τὸν θάνατον ἐξ ὅλης ψυχῆς. »

Καὶ πολλάκις, ὅταν ἐνόμιζε τὴν εὐκαιρίαν κατάλληλον, ἐδείκνυνεν εὐτολμίαν ἴσην τῆς ἀνδρείας του. Ἀπεκάλουν τότε αὐτὸν Φάβιον ἀμερικανόν, διότι ἔλεγαν οἱ εἶχε τὸ δαιμόνιον ν' ἀποφεύγῃ τὰς ἐχθροπραξίας, νὰ διασκεδάζῃ τὸν ἐχθρόν, καὶ ν' ἀναβάλῃ τὴν ὥραν τοῦ πολέμου.

Τὸ 1775, ὅτε ἤρχισεν ὁ πόλεμος, ὁ Φάβιος οὗτος, εὐρισκόμενος ἀπέναντι τοῦ Βοστὸν, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τέλος εἰς αὐτὸν, ἐπιτιθέμενος ἀποτόμως κατὰ τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ, τὸν ὅποιον ἤλπιζε νὰ καταστρέψῃ ἀμέσως. Τρία ὅμως στρατιωτικὰ συμβούλια, ἀλληλοδιαδόχως συγκαλεσθέντα, τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ του καὶ μολοντοῦτο ἡ πεποίθησις του πως δὲν ἐκλονίσθη, ἀλλ' ἐξέφρασε μάλιστα λυπὴν βαθεῖαν, διότι ἤναγκάζετο νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τῶν συμβουλευόντων.

Τὸ 1776, κατὰ τὸ Νεοβόρακον, ἐν καιρῷ δριμυτάτου ψύχους, ὑποχωρῶν, ἐνῷ ὁ στρατός του εἶχε κατὰ τὸ ἥμισυ διασκορπισθῇ, καὶ οἱ περισσότεροι τῶν στρατιωτῶν του ἐδείκνυναν διάθεσιν νὰ τὸν ἐγκαταλείψωσι, θέλοντας νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὰς ἐστίαις των, παρετάχθη ἀμυνόμενος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ κατόπι προσέβαλεν, εἰς τὸ Τραντὸν καὶ τὸ Πριγκητὸν, τὰ διάφορα αὐτοῦ σώματα, νικῆσας δύο μάχας ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

(Ἀκολουθεῖ).

ΙΟΥΔΙΘ,

II

ΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΥΠΟ ΕΥΓΕΝΕΙΟΥ ΣΚΡΙΒ.

(Μετάφρασις I. Α. Γ.)

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλ. 89.)

—ο—

III.

Τῇ ἐπαύριον, ἡ Ἰουδιθ ἤνοιξε τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός της πολλὰ πρωὶ, καὶ εἶδε κάτωθεν περιμένοντα εἰς τὴν ἄμαξαν τοῦ κόμητος ἐννόησεν οἱ ἐκεῖνος τὴν ἐσταλλε σχεδὸν κατὰ πᾶσαν νύκτα. Ἀλλὰ πρὸς τί; τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ. . . . Νὰ ζητήσῃ μόνη τὴν ἐξήγησιν, οὐδέποτε ᾔθελε τολμήσει. Ἀλλως τε, σχεδὸν ποτὲ δὲν τὸν ἐβλεπεν ἐκ αὐτοῦ πλησίον, μόνον δὲ μακρόθεν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ μελοδράματος, εἰς θεωρεῖόν τι, τῆς δευτέρας σει-

ράς. Ὁ Ἀρβούρ δὲν ἤρχετο πλέον εἰς τὴν σκηνήν, οὔτε ἐπρότεινε νὰ τὴν συνοδεύσῃ. Πῶς νὰ τὸν ἴδῃ; . . . Πῶς νὰ πράξῃ; . . .

Κατ' εὐτυχίαν της, τῇ εἶχον κάμει κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀδικίαν τινὰ . . . καταπάτησιν τοῦ βαθμοῦ της. . . . Αἱ φίλαι της τὴν ἐνόμιζον κατατεθλιμμένην ἐκ τούτου, ἐνῷ ἐκείνη ἦτο πλήρως χαρᾶς. Δι' ἐπιστολῆς της δὲ, παρεκάλει τὸν κόμητα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπως τῷ ἀπευθύνη παράκλησιν τινα. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, εὐκόλῳ νὰ γραφῇ δὲν ἦτο, καὶ ἐδαπάνησε πρὸς σύνταξιν της ὀλόκληρον ἡμέραν ἀπειράκις τὴν ἤρχισε, καὶ ὑπὲρ τὰ εἴκοσι σχέδια εἶχε κάμει ἐξ αὐτῶν εἶχεν εἰς τὰ θυλάκιά της, εἰς τὸ ἐπανωρόριόν της, καὶ πιθανῶς πρέπεσεν ἐν, τὸ ὅποιον ἄλλοι εὗρηκαν, καὶ τὸ ἐσπέρας, εἰς τὸ θέατρον, ἤκουέ τις τοὺς ὑποκριτὰς καὶ συνδρομητὰς νὰ συνδιασκεδάζουν ἐπὶ μιᾷ ἀνορθογράφου ἐπιστολῆς πρὸ μικροῦ εὐρεθείσης, καὶ ἡτὶς διέδωκεν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα. Ἐπρεπέ τις ν' ἀκούῃ τὰς ἀστείας των ἐπιφωνήσεις, τὰ σατυρικά των σχόλια, τὰς σκληρὰς των ἀστεϊότητας, ἐπὶ ἐπιστολίου ἀνευ ὑπογραφῆς καὶ ἐπιγραφῆς, τὸ ὅποιον καὶ ἐσκόπευον νὰ δημοσιεύσωσι τὴν ἐπαύριον εἰς ἐφημερίδα, ὡς τὸ πρωτότυπον τοῦ ἐπιστολικοῦ ὕφους, τὸ ὅποιον εἶναι ἐν χρήσει παρὰ ταῖς κυρίας τοῦ χοροῦ.

Ἡ Ἰουδιθ ὑπέστη τρόμους καὶ αγωνίας ἀπείρους, ὅχι διότι κατενόει τὴν γελίαν θέσιν της, ἀλλὰ διότι ἐσυλλογίζετο ὅτι τὰς αὐτὰς περιπαικτικὰς σκέψεις θέλει κάμει καὶ ὁ κόμης, ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολήν της, τὴν ὅποιαν ἐπεθύμει ν' ἀνελάμβανεν εἰς χεῖράς της καὶ μὲ θυσίαν ὅλης τῆς υπάρξεώς της. Νεκρὰ δὲ μᾶλλον ἢ ζῶσα εἶδε τὴν ἐπαύριον εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν της τὸν κόμητα.

— Ἴδου ἤλθα, φιλάτῃ μου Ἰουδιθ, ἔτρεξα ἅμα λαβὼν τὴν ἐπιστολήν σου. — Καὶ τὴν ὀλεθρίαν, τὴν φρικώδη ταύτην ἐπιστολήν, εἰσέτι ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του. — Τί μὲ θέλεις;

— Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλω . . . κύριε κόμη . . . δὲν γνωρίζω πῶς νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ . . . ἀλλὰ τὴν ἐπιστολήν ταύτην . . . ναι . . . ἐπειδὴ τὴν ἀνεγνώσατε . . . ἐὰν πάντοτε ἐδύνασθε νὰ τὴν ἀναγνώσκατε. . .

— Πολὺ καλὰ, τέκνον μου, ἀπήντησεν τότε ὁ κόμης, μετὰ ὑπομειδιάματος ἀνεπαίσθητου.

— Ἀ! ἀνέκραγεν αὕτη ἀπελπιστικῶς. Πρὸ πάντων τὸ ἐπιστολίδιον αὐτὸ, σᾶς δεικνύει ὅτι εἶμαι νέα τις πτωχὴ, ἄμοιρος καὶ πνεύματος καὶ ἀνατροφῆς, νομίζουσα ν' ἀπαλλαχθῶ ἀπ' αὐτῆς . . . ἀλλὰ πῶς θέλω ἐπιτύχει τούτου . . . ἐὰν δὲν ἔλθετε πρὸς βοήθειάν μου, ἐὰν διὰ τῶν πικραίνεσών σας καὶ τῶν ὑποστηριξέων σας δὲν μὲ βοηθήσετε! . . .

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇς; . . .

— Παραδόσετέ με εἰς διδασκάλους, καὶ θέλετε ἰδεῖν ὅν ὁ ζῆλος μὲ λείπῃ, θέλετε ἰδεῖν ποίαν αἰ παροδόσεις των δύναται νὰ μ' ἐπιφέρουν ὠφέλειαν . . . Θέλω ἐργάζεσθαι ἡμέραν καὶ νύκτα.

— Καὶ τὴν νύκτα;

— Θέλω μεταχειρίζεσθαι αὐτὴν πρὸς σπουδὴν, ἀφοῦ δὲν κοιμῶμαι.

— Ἐ! πῶς, δὲν κοιμᾶται τὴν νύκτα;

— Πῶς; λέγει ἐρυθρῶσα ἡ Ἰουδιθ διότι μὲ καταδιβρώσκει ἀδιακόπως ἰδέα τις.

— Καὶ ποία ἰδέα ; . . .

— Ἡ ἰδέα τὴν ὁποῖαν θεαίως ἔχετε περὶ ἐμοῦ μέ . . . Πρέπει νὰ μὲ καταφρονῆτε, νὰ μὲ θεωρῆτε ἀναξίαν σας, καὶ δικαίως, ἐξηκολούθησε ζωηρότερον. Συναίσθανομαι ὁποία εἶμαι, γνωρίζω ἐμαυτὴν, καὶ ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν, νὰ μὴν ἐρυθριῶ πλέον οὔτε ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σας, οὔτε ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Ὁ κόμης θεωρήσας αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως, τῇ λέγει:

— Θέλω σὲ ὑπακούσει, προσφιλές μου τέκνον, θέλω κάμει ὅ,τι ζητεῖς.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Ἰουδιθ ἀπέκτησε διδάσκαλον τῆς ὀρθογραφίας, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς γεωγραφίας. Ἐπρεπεῖς τις νὰ βλέπῃ πόσον προθύμως ἠργάζετο ἡ κρίσις καὶ τὸ φυσικὸν πνεῦμά της, τὸ καλλιτεργίας μόνον ἔχον χρεῖαν, πόσον ἀνεπτύχθησαν μετὰ ταχύτητος ἀπίστων.

Κατ' ἀρχὰς ἐπεθύμησε διὰ μόνον τὸν Ἀρθοῦρ τὴν σπουδῇ, ἀλλ' ἤδη τὴν ἡγάπα δι' ἑαυτήν. Αἱ ὥραι τῆς παρήρχοντο γλυκύατα δι' αὐτῆς, καὶ παρηγορεῖτο λησιμονεύουσα ὅλας τὰς ὁδύνας τῆς. Ἐπαυσε τοῦ νὰ πορεύεται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ τῶν προγυμνάσεων· ἐκ τούτου τῇ ἐπέβαλον πρόστιμον, τὸ ὁποῖον ὑπέφερεν εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν της διὰ νὰ ἐργασθῇ· αἱ δὲ σύντροφοί της διανοοῦντο: «Ἡ Ἰουδιθ ἔπασεν εἰς τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ μεγάλα πάθη, δὲν τὴν βλέπομεν πλέον· ἔχασε τὴν σειρὰν τῆς . . . ἔχει μέγα ἄδικον.»

Ἡ Ἰουδιθ ὁμως ἀπ' ἐναντίας διπλασιάζουσα τὰς δυνάμεις τῆς ἔλεγεν: Μετ' ὀλίγον θέλω καταστῆ ἀξία αὐτοῦ, μετ' ὀλίγον θέλει ἶδει ὅτι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸν ἐνωῶ, καὶ θέλει δυνηθῇ νὰ κρίνῃ περὶ τῶν προόδων μου. Ἀλλὰ ματαία ἐλπίς· ἐνώπιον τοῦ κόμητος διακοπτομένη καὶ τρέμουσα, ἐλητρώμενη τὰ πάντα, καὶ τὸ μνημονικὸν αὐτὸ τὴν ἐγκατέλειπεν. Ὅταν τὴν ἠρώτα περὶ τῶν σπουδῶν τῆς, ἀπήντα ὅλως ἀνεπιτυχῶς, καὶ ὁ κόμης ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἡ πτωχή, ἔχει καλὴν θέλησιν, ἀλλ' ὀλίγην εὐκολίαν. Ὅτι δὲ ἐκ τῶν νέων σπουδῶν τῆς ἔμαθεν, ἦτον νὰ αἰσθάνεται πόσον ἐφαίνοτο εἰς τὸν κόμητα κόψος καὶ γελοία. Ἡ ἰδέα αὕτη τὴν ἀπεδείλεια ἐπὶ μᾶλλον, καὶ τὴν καθίστα πλέον ἀδεξίαν, καταστέλλουσα τὰς ἐκχύσεις τῆς τόσο ἀθῶας καὶ τρυφερᾶς ψυχῆς τῆς. Ὁ κόμης ἤρχετο σπανίως. Ἐνίοτε ἔμεινεν περίπου ἡμισεῖαν ὥραν μετ' αὐτῆς τὴν νύκτα, ἀλλ' ἄμα ἐσήμαινε μεσονύκτιον, ἀνίστατο ! . . . Τότε, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ τῷ ἀπευθύνῃ ἐπιπλήξιν, τὸν ἠρώτα μετὰ γλυκειᾶς μὲν, πλὴν ἀνησυχου φωνῆς:

— Πότε θέλω σὰς ἐπανίδει ;

— Θέλω σὲ τὸ εἰπεῖ αὐριον μακρόθεν, εἰς τὸ Μελοδράμα.

Καὶ ἰδοὺ πῶς. Ἦτο σχεδὸν ἡμέραν παρ' ἡμέραν εἰς τὸ θεωρεῖν ἐκ τῶν δευτέρων, καὶ ὅτε τῷ ἦτον δυνατόν νὰ διέλθῃ ὀλίγας στιγμὰς μετ' αὐτῆς, ἔφρεν ἀμελῶς πῶς τὴν δεξιάν του εἰς τὸ ὠτίον του· καὶ τοῦτο ἐσήμαινεν : θέλω ἔλθει εἰς τὴν ὁδὸν Προβιγγίας. Καὶ τότε ἡ Ἰουδιθ τὸν ἐπερίμενε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, οὐδένα δεχομένη, ἀπομακρύνουσα μάλιστα καὶ τὴν θεῖαν τῆς, διὰ νὰ ἔχῃ πλήρη τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν βλέπῃ.

Μὲ ἔλην ὁμως τὴν προφύλαξιν τοῦ κόμητος, αὕτη ἀνεκάλυψεν ὅτι οὗτος ἤσθάνετο βαθεῖαν τινὰ θλίψιν, ἥτις τὸν κατέτρεχε. Ποία ἡ θλίψις αὕτη ; οὐδέποτε τὸν ἡ-

ρώτησε. Καὶ ὁμως ἤθελεν εὐτυχιστάτη νομισθῇ ἐὰν ἤδύνατο νὰ συμπάσχῃ μετ' αὐτοῦ ! . . . Πλὴν δὲν ἤδύνατο νὰ τὸ ἐλπίσῃ, ἀλλὰ διεμοίραζε τὰς θλίψεις ἐκείνου ἐν ἀγνοίᾳ του, καὶ ἐφαίνετο ἀθλία ἐκ τῆς ἀθλιότητος ἐκείνου. Συχνὰ τῇ ἔλεγεν ὁ κόμης· Ἰουδιθ τί ἔχεις ; Ποῖαι εἶναι αἱ θλίψεις σου ; . . . Ἐὰν ἐτόλμα, ἦθελε τῷ ἀποκριθῇ: Αἱ ἰδικαί σου !

Ἡμέραν τινὰ, τῇ ἐπῆλθεν ἰδέα φοικώδης· διενόηθη μετὰ τρόμου: ἀγαπᾷ ἄλλην ! ναί, ναί, θεαίως, ἀγαπᾷ ἄλλην ! Ἀλλὰ τότε, διατὶ νὰ λάβῃ ἐρωμένην αὐτὴν ἐκ τοῦ Μελοδράματος ; . . . Ἀπὸ ἰδιοτροπίαν . . . ἀπὸ συρμόν, ὥς παίγνιον τι τὸ ὁποῖον ἠγόρασε χωρὶς νὰ ἴδῃ καὶ χωρὶς νὰ γνωρίσῃ . . . ἐδουλίσθη εἰς τὰς σκέψεις τῆς. Καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἡ θύρα τοῦ κοιτωνίσκου τῆς ἀνοίγεται μετὰ βίας, εἰσέρχεται ὁ Ἀρθοῦρ, ἐμφαίνων τι τεταραγμένον, τὸ ὁποῖον ἡ Ἰουδιθ ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδεῖ εἰς αὐτόν.

— Κυρία, τῇ λέγει ζωηρῶς· ἐνδύσου· ἦλθα διὰ νὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς τὰς Τουίλεριὰς.

— Εἶναι δυνατόν !

— Ναί, ὁ καιρὸς εἶναι τόσο λαμπρὸς· ὁ ἥλιος μεγαλοπρεπῆς. Ὅλον τὸ Παρίσι θὰ εἶναι.

— Καὶ θέλετε μὲ συνοδεύσει ! ἀνέκραξεν ἔκθαμβος ἀπὸ χαρὰν ἡ Ἰουδιθ, διότι οὐδέποτε ἐξῆλθεν μετ' αὐτῆς, οὐδέποτε τῇ προσέφερε τὸν βραχίονά του δημοσίᾳ.

— Βεβαίότατα . . . θέλω σὲ συνοδεύσει εἰς τὰ ὅμματα ὧλων, εἰς τὴν μεγάλην δεινροστοιχίαν ! τὴν ἀπαντᾷ ὁ κόμης, βηματίζων μετὰ ταραχῆς. . . . ὀρίσετε, κυρὰ Βοννιδέ, λέγει ἀγροίκως εἰς τὴν θεῖαν, εἰσερχομένην κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐνδύσε τὴν ἀνεψίαν σου, δῶσε τὴν ὅ,τι ἔχει κομψότερον, νεώτερον, πλουσιώτερον.

— Χάρις τῷ θεῷ, καὶ τῷ Κυρίῳ Ἀρθοῦρ, δὲν μᾶς λείπουν ὥραϊοι στολισμοί . . .

— Καλὰ, καλὰ . . . ἀλλὰ κινήσου . . . βιαζόμεθα.

— Ἀμέσως, ἀμέσως. Ὁ κύριος κόμης διάζεται, λέγει ἡ κυρὰ Βοννιδέ, ἐτοιμαζομένη νὰ ἐκλύσῃ τὴν αἰσθητὰ τῆς ἀνεψίδας τῆς.

Ἡ Ἰουδιθ ἐντραπέιτα, τῇ ἔκαμε νεῦμα, δηλοῦν ὅτι ὁ Ἀρθοῦρ ἦτο παρών.

— Τί σημαίνει ; μήπως ἡμεῖς τρέμομεν τὸν Κ. κόμητα ; Καὶ πρὶν ἢ ἡ Ἰουδιθ τῇ ἐναντιωθῇ, τὸ στηθόδεσμον εἶχεν ἐκλυθῇ.

Ἡ πτωχή νέα, τεταραγμένη καὶ ἐκτὸς ἑαυτῆς, ἡγνῶει πῶς ν' ἀποφύγῃ τὰ βλήματα τοῦ Ἀρθοῦρ. Ἀλλὰ, φεῦ ! ἡ αἰδῶς τῆς, ἐλάμβανεν ὅλως ἀνωφελῆ φροντίδα. Ὁ Ἀρθοῦρ δὲν ἔδλεπεν, ἀλλὰ δεσποζόμενος ὑπὸ ἰδέας, ἥτις ἐφαίνετο ἐρεθίζουσα τὴν πεισμονὴν καὶ ὀργὴν του, περιεπάτει ἐντὸς τοῦ μικροῦ κοιτῶνος μὲ μεγάλα βήματα, καὶ ἔσπρωξεν ἀγγεῖόν τι ἐκ κοχλίων τὸ ὁποῖον κατερράγη.

— Ἀ ! τί δυστυχία ! ἀναφωνεῖ ἡ Ἰουδιθ. λητμονήσασα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ἀταξίαν τῆς ἐνδυμασίας τῆς.

— Κρίμα ! δοχεῖον ἰαπωνικόν, λέγει ἡ θεῖα μετ' ἀπελπισίας, ἐτιμᾶτο τοῦλάχιστον πεντακόσια φράγκα.

— Ὅχι, ἀλλ' ἦτο δῶρόν του ! ! !

— Ἐ ! λοιπόν ! εἶσαι ἐτοίμη ; ἐρωτᾷ ὁ Ἀρθοῦρ.

ὅστις οὐδεμίαν ἐκ τῶν σκέψεων τούτων εἶχεν ἀκούσει.

— Ἀμέσως. Θεία μου, τὸ ἐπώμιόν μου . . . τὰ χειρόκτιτά μου. . .

— Καὶ τὸ μαντελέτο σου, προσθέτει ὁ Ἀρθοῦρ, τὸ λητμονεῖς, ἀλλ' ἴσως κάμει ψυχός.

— Δὲν πιστεύω.

— Πραγματικῶς, λέγει ἡ θεία ἐγγιζοῦσα τὴν χεῖρα τῆς ἀνεψιάς της, καίεις; μήπως ἔχεις πυρετόν; δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃς.

— Ὅχι, θεία μου, ἀπαντᾷ ζωηρῶς, οὐδέποτε ἦ σθάνθην ἑμαυτὴν τοσοῦτον ὑγίη.

Ὁ δίφρος περιέμενε κάτω. Ἀνέστησαν, καὶ διήλθον τὰ προάστεια, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ!!! ὁμοῦ!!! ἡ Ἰουδιθ δὲν ἠσθάνετο χαρὰν, ἀλλ' ἤθελεν ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ πρὸς ὑπεραύξησιν τῆς μεγάλῃς ἐπιθυμίας της, παρατηρεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, δύο ἐκ τῶν συντρόφων της, τὰς ὁποίας χαιρετᾷ, μεθ' ὧλης ἐκεῖνης τῆς εὐπροσηγορίας, τὴν ὅποιαν ἐμπνέει ἡ εὐτυχία! . . . δύο ἐπίσημα ὑποκείμενα τὰ ὁποῖα, αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἦσαν πεζά.

Ἡ ἀμαξα ἐστάθη εἰς τὸ περίφραγμα τῆς ὁδοῦ Ρίβολη. Ἡ Ἰουδιθ λαμβάνει τὸν βραχίονα τοῦ κόμητος, καὶ ἀμφότεροι προχωροῦν πρὸς τὸν περίπατον τῆς ἀνοίξεως. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅλη ἡ Παρισινὴ κοινωνία, πλουσία καὶ τρυφυλὴ εἶχεν ἐκεῖ συνέντευξιν· τὸ δὲ πλήθος ἦτον ἄπειρον. Ἀμέσως ὁ Ἀρθοῦρ καὶ ἡ σύντροφός του ὑπῆρξαν τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς. Τοσοῦτον ὠραῖοι ἦσαν ἀμφότεροι, ὥστε ἀδύνατον νὰ μὴ παρατηρηθῶσι.

Πᾶς τις ἔλεγεν:

— Ποῖον εἶναι τὸ ὠραῖον αὐτὸ ζεῦγος;

— Εἶναι ὁ νέος κόμης Ἀρθοῦρ.

— Μήπως ἐνυμφεύθη;

Ἡ Ἰουδιθ ἐσκήρτισε εἰς τὸν λόγον τοῦτον, δοκιμάζουσα ἐν ἑαυτῇ διττὸν αἰσθημα εὐχαριστήσεως καὶ λύπης ἀκατανόητου.

— Ὅχι, ἀληθῶς, λέγει ὑπεροπτικῶς μία μεγάλη καὶ γραῖα κυρία, ἥτις ἔφερεν εἰς τὸν βραχίονά της μικρὸν κῦνα τῆς Βιέννης, καὶ τὴν ὅποιαν ἤκολούθουν δύο ὑπηρέται πλουσίως ἐνδεδυμένοι, ὅχι ἀληθῶς, ὁ κόμης Ἀρθοῦρ δὲν ἐνυμφεύθη, ὁ πανιερώτατος θεὸς τοῦ δὲν θέλει ὑποφέρει τοῦτο.

— Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ ὠραία αὕτη κυρία . . . ἴσως ἀδελφὴ του;

— Τὸν ἀδικεῖτε, εἶναι ἡ ἐρωμένη του, . . . κυρία τοῦ Μελοδράματος, ὡς νομίζω.

Κατ' εὐτυχίαν ἡ Ἰουδιθ δὲν ἤκουσε τῆς γραίας ταύτης χήρας τὴν συνομιλίαν, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ βαρὺνος Βλαγγῆ, ὡν ὀπισθέν της, ἔλεγεν εἰς τὸν ἱππότην ἀδελφόν του. Εἶναι ἡ μικρὰ Ἰουδιθ.

— Αὕτη, διὰ τὴν ὅποιαν εἶναι παράφορος ὁ Ἀρθοῦρ;

— Ἐχασε τὸν νοῦν του, καταστρέφεται δι' αὐτήν.

— Ἐχει δίκαιον, ἐπεθύμουν νὰ ἤμην εἰς τὴν θέσιν του, ἰδὲ πόσον εἶναι ὠραία!

— Τί ὅρος μεγαλοπρεπές! τί φυσιογνωμία μαγευτική!

— Καὶ τί ἀνάστημα κομψὸν καὶ χαρίεν.

— Πρόσεχε, πλησιάζεις νὰ τὴν ἐρασθῇς.

— Τὴν ἠράσθην ἤδη. Ἀς τὴν ἰδωμεν πλησιέστερα.

— Ἀν δυνάμεθα, διότι τὴν περικυκλοῖ ἄπειρον πλῆθος!

Καὶ τὸ πλῆθος ἐπανελάμβανε ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, καὶ ὁ Ἀρθοῦρ τοὺς ἤκουεν. . . Αἱ νεάνιδες, βλέπουσαι τὸ σεμνοπρεπὲς τῆς Ἰουδιθ ὕφους, ἐπέτρεπον τὸ νὰ ἦναι τόσο ὠραία, ἐνῶ εἰ νέοι θεωροῦντες τὸν Ἀρθοῦρ μὲ ὄμματα ζηλότυπα, ἔλεγον· Τί εὐτυχῆς εἶναι! !

Τότε πρώτῃν φορὰν ἐθεώρησε τὴν Ἰουδιθ ὅπως ἤξιζε νὰ θεωρηταί, καὶ ἐξεπλάγη εὐρὼν αὐτὴν τόσο ὠραίαν. Ὁ περίπατος, ὁ μέγας ὀρίζων, καὶ πρὸ πάντων ἡ εὐτυχία τοῦ ν' ἀκούῃ ἑαυτὴν θαυμάζομένην, εἶχον ἐμψυχώσει τὰς παρειάς της διὰ λάμπειν νέας, καὶ ἐπέχυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ἐκφραστικότητα καὶ θέλγητρα ἀνέκφραστα· κατέπειτα, ἦτο δεκαεξαετής, ἠρᾶτο, ἐνόμιζεν ὅτι ἀντηγαπᾶτο! . . . πόσοι λόγοι διὰ νὰ ἦναι ὠραία! Τὸ ἀποτέλεσμα λοιπὸν, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν, ὑπῆρξε πλῆρες καὶ ἄπειρον. Τὸ πλῆθος τὴν ἠκολούθησε μέχρι τῆς ἀμάξης της. Ἀλλὰ τότε, ὅταν εἶδε τὸν Ἀρθοῦρ προσηλόνοντα ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἔμπλεον τρυφερότητος, ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅλοι εἰ ὁρίανθοι τῆς ἐξηφανίσθησαν, ἐλησμονήθησαν πλεον τοῦ πλῆθους εἰ ἔπαινοι, καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκόν της μὲ τὰς λέξεις. Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς!

Τὴν ἐπαύριον, ἐξυπνήσασα, ἔλαβε δύο ἐπιστολάς. Ἡ πρώτη ἦτο τοῦ βαρύνου δε-Βλαγγῆ, ὅστις πολλῶν τοῦ Ἀρθοῦρ πλουσιώτερος, προσέφερεν εἰς τὴν Ἰουδιθ καὶ τὸν ἑρωτὰ του καὶ τὰ πλοῦτή του. Ἡ Ἰουδιθ ὅμως, οὔτε νὰ δεῖξῃ εἰς τὴν θεῖαν της ἢ εἰς τὸν Ἀρθοῦρ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην διενόηθη, ἀλλὰ μάλιστα καίουσα αὐτὴν, ἐσκέπτετο ὅτι τὴν μικροτέραν δὲν ἔκαμε θυσίαν.

Ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ ἔφερεν ἄλλην ὑπογραφὴν, τὴν ὅποιαν δις ἀνέγνωσεν ἀδυνατοῦσα νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἀλλ' ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν· ἡ ἐπιστολὴ ἔφερεν τὴν ὑπογραφὴν ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ * * *, καὶ περιεῖχεν τὰ ἑξῆς.

« Κυρία!

» Παρουσιάσθητε χθὲς δημοσίᾳ εἰς τὰς Τουίερίας μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ μου, τοῦ κόμητος Ἀρθοῦρ, καὶ οὕτως ἐκορυφώσατε σκάνδαλον μέγα, αἱ συνέπειαι τοῦ ὁποίου εἰσὶν ἀνυπολόγιστοι.

» Μολοντί, ἐνεκα τῆς ἀσεβείας τῶν ἀνθρώπων, ὁ Θεὸς ἄρῃσε τὸ πᾶν νὰ φέρεται εἰς τὸν ἐλεθρον, ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν εἰσέτι μέσα νὰ τιμωρήσωμεν τὴν αὐθάδειάν σας. Σᾶς εἰδοποιῶ λοιπὸν, κυρία, ὅτι ἂν δὲν δώσητε τέλος εἰς τοιοῦτον σκάνδαλον, ἔχω πολλὴν σχέσιν μετὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ οἴκου ὑπουργοῦ, ὥστε, νὰ ἐνεργήσω τὸ ν' ἀποπεμφθῇτε τοῦ Μελοδράματος. Ἐὰν ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀμέσως καὶ διὰ παντὸς ἐγκαταλείψετε τὸν ἀνεψιόν μου, σᾶς προσφέρωμεν, διότι ὁ σκοπὸς συγχωρεῖ τὰ μέσα, δύο χιλιάδας λουδοβικίων, καὶ τὴν ἀφῆσιν τῶν ἁμαρτιῶν σας. κτλ. κτλ. »

Ἀναγνοῦσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἡ Ἰουδιθ, ἀκολούθως ὅμως ἐνεθάρρυνθη, συνεβούλευθη τὴν καρδίαν της, συνήθροισεν ὅλας τὰς δυνάμεις της, καὶ ἀπήντησε.

« Πανιερώτατε!

» Μὲ μεταχειρίζεσθε τόσο σκληρῶς, καὶ ὅμως δύνα-

μαί ενώπιον καὶ ἡμῶν καὶ τοῦ Θεοῦ νὰ 'διαμαρτυρηθῶ ὅτι κατ' οὐδὲν αἰσθάνομαι ἔλεγχον. Πραγματικῶς· Σᾶς ὀρκίζομαι . . . ἀλλὰ δὲν καυχῶμαι εἰς τοῦτο, διότι ἐλαχίστη προσγίνεται εἰς ἐμὲ ἀξία, ἐνῷ δολιχλήρος ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον μόνον, ὅστις καὶ μ' ἐσεβάσθη, καὶ μ' ἐφείσθη.

« Ναι, Πανιερώτατε, ὁ ἀνεψίός σας εἶναι ἀθῶος δ-λων τούτων τῶν ἀμαρτημάτων, τὰ ὅποια προσάπτε-τε εἰς αὐτόν, καὶ ἂν τις προσκρούῃ εἰς τὸν Θεὸν ἀ-γαπῶν ἐξ ὅλης ψυχῆς, τοῦ ἀμαρτήματος τούτου μόνῃ ἐγὼ εἰμὶ ἐνοχος, ἐκεῖνος δὲ ποσῶς. Ἰδοὺ ἐν τούτοις ἡ ἀπόφασίς τὴν ὁποίαν ἔλαβον. Θέλω τὸν εἶπει τι, τὸ ὅποῖον οὐδέποτε ἤθελα τολμήσει νὰ τὸν εἰπῶ δι' ἐμαυτὴν, ἀλλ' ἤδη δι' ἡμᾶς, πανιερώτατε . . . καὶ ὁ Θεὸς ἄς μὲ δώσῃ δυνάμεις . . . θέλω τὸ εἶπει: Ἀρ-θούρ, μὲ ἀγαπᾷ; Καὶ ἐὰν, ὡς πιστεύω, ὡς φοβούμαι, μ' ἀποκριθῇ, ὅχι, Ἰουδιθ, δὲν σ' ἀγαπῶ· θέλω σᾶς ὑ-πακούσει, πανιερώτατε, θέλω μακρυνθῇ ἀπ' αὐτοῦ, δὲν θέλω οὐδέποτε τὸν ἐπανίδει, καὶ τότε, ἐλπίζω ὅτι θέ-λετε μ' ἐκτιμᾷτε ἀρκούντως, χωρὶς νὰ μὲ κάμντε οὐ-δεμίαν προσφορὰν, καὶ χωρὶς νὰ προσθέσετε ταπεινώ-σιν εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου. Ἡ τελευταία δὲ αὕτη . . . ἀρκεῖ πρὸς θανάτωσίν μου. Ἀλλ' ἐὰν ὁ Θεὸς. ἐὰν ὁ ἀγαθὸς ἄγγελός μου, ἐὰν ἡ εὐδαιμονία ὅλης τῆς ζωῆς μου ἡδύοκει νὰ μὲ ἀπαντήσῃ· Σὲ ἀγαπῶ! Ἀ! Εἶναι πολλὰ κακὸν, ὅτι μέλλω νὰ σᾶς εἰπῶ, καὶ δι-καίῳ τῷ λόγῳ, θέλετε μ' ἐπιβαρύνει διὰ τῶν ἀπειλῶν καὶ ἀρῶν σας· ἀλλὰ σημειώσετε, πανιερώτατε, ὅτι οὐ-δεμία ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δυνάμεις ἐμποδι-ζουσά με ν' ἀνήκω εἰς ἐκεῖνον, καὶ τὸ πᾶν νὰ θυσιάζω χάριν αὐτοῦ . . . ὅλα θέλω ἀψηφίσει, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν ὀργὴν σας . . . διότι, ὕστερον ἀπ' ὅλα, ποῖαν ἰσχὺν ἔ-χει αὕτη; νὰ μὲ κάμῃ ν' ἀποθάνω; ἔ! τί μὲ μέλλει ν' ἀποθάνω ἀφοῦ ἡγαπήθην.

« Συγγνώμην, πανιερώτατε, ἐὰν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη σᾶς ἐπλήγωσεν . . . ἐγράφη παρὰ πτωχῆς τινος, ἀγνοού-σης τὸν κόσμον καὶ τὰ χρέη της, ἀλλ' ἥτις ἴσως εὗρη χάριν τινα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας εἰς τὴν ἀγνοίαν τοῦ πνεύματος της, εἰς τὴν ἐλευθεριότητα τῆς καρδίας της καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ βαθὺ σέβας,

» μὲ τὸ ὅποιον ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἦναι, πανιερώτα-τε, κτλ. »

Ἀφοῦ ἔγραψεν, ἐσφράγισε καὶ ἔστειλε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην χωρὶς εἰς οὐδένα νὰ εἴπῃ τι, καὶ ἔκτοτε, ἀπε-φάσισε νὰ γνωρίσῃ τὴν εἰμαρμένην της, ἀνέμενεν ἀνυ-πομόνως τὴν προσεχῇ τοῦ κόμητος ἐπίσκεψιν.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἦτο παράτασις. Αὕτη ἦτο εἰς τὴν σκηνὴν, θεωροῦσα ἂν ὁ Ἀρθούρ ἐφαίνετο εἰς τὸ θεωρεῖον τὸ εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν, καὶ ἂν ἡ θελὲ τῇ κάμει τὸ γνωστὸν σημεῖον. Τὴν ἐσπέραν ἐκεῖ-νην ἦλθεν ὁ Ἀρθούρ πολλὰ ἀργά, ἀλλ' ἐφαίνετο σοβα-ρὸς καὶ ἐνησχολημένος. Δὲν ἐθεώρει πρὸς τὴν σκηνὴν, δὲν ἔκαμν οὐδὲν σχῆμα εἰς τὴν Ἰουδιθ, ἥτις ἐκ τοῦ-του ἀπελπίσθη. Ἐπρεπε νὰ περιμείνῃ λοιπὸν τὴν με-θαύριον, τὴν τετάρτην, ὅτε ὅμως ὑπῆρξεν εὐτυχεστέρα. Ὁ Ἀρθούρ τῇ ἀπεύθυνε μακρόθεν τὸ δηλοῦν τὴν συ-νέντευξιν σημεῖον, καὶ ἡ Ἰουδιθ ἔλεγε τότε: Αὖριον τὴν πρωίαν θέλει ἔλθει, αὖριον θέλει γνωρίσει τὴν τύχην μου. Ἀλλὰ τὴν πρωίαν, ἀφίχθεις ὁ κυνηγὸς τοῦ κό-μητος, ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ κύριός του δὲν εἶχεν οὐδεμίαν στιγμὴν διαθέσιμον δι' ἐαυτὸν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὅτι ἀργότερα θέλει ὑπάγει κατὰ τὴν ἐσπέραν νὰ συνδεῖ πινῆσιν μετὰ τῆς κυρίας Ἰουδιθ.

Νὰ συνδεῖ πινῆσιν μετ' αὐτῆς κατὰ μόνας οὐδέποτε συνέδη, ἐνῷ τὴν ἄρνε πάντοτε πρὸ τοῦ μεσονυ-κτίου. Τὶ ἐσήμαινε τοῦτο; Ἡ θεία τὸ εὗρισκε σα-φέστατον, ἡ Ἰουδιθ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Λοιπὸν, περὶ τὰς ἑνδεκα τῆς νυκτὸς διὰ τῶν φροντίδων τῆς κυρὰ Βοννιβέ, ἠτοιμάσθη τὸ λεπτότερον καὶ κομψό-τερον δειπνον· ἡ Ἰουδιθ οὔτε ἐβλεπεν, οὔτε ἤκουε τίποτε· μόνον ἀνέμενεν, ἀνέμενεν! Ὅλοι τῆς αἰ ψυ-χικαὶ δυνάμεις συνεκλείσθησαν, περιωρίσθησαν εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην! . . . Ἀλλὰ ἑνδεκάτῃ καὶ ἡμισείᾳ, μεσονύκτιον ἐσήμανεν, καὶ ὁ Ἀρθούρ δὲν εἶχεν ἔλθει. Ἡ νῦξ ὅλη παρῆλθεν! ἐκεῖνος δὲν ἦλθε! καὶ αὕτη ἐν τούτοις περιέμενεν εἰσέτι. Καὶ τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας, ὁ Ἀρθούρ δὲ ἐφάνη . . . Ἡ Ἰουδιθ δὲν ἔλαβεν οὐδεμίαν εἰδησιν περὶ αὐτοῦ, οὔτε τὸν ἐπανίδει! Τὶ ἐσημαίνει τοῦτο; τί ἀπέ-γινε;

— Κύριοι, λέγει διακόπτων τὴν σειρὰν τῆς διη-γήσεώς του ὁ μικρὸς συμβολαιογράφος, ἰδοὺ ὑψώνε-ται τὸ παραπέτασμα· ἡ ἀκολουθία εἰς τὴν ἐπομένην διακοπὴν.

IV.

— Κύριοι, λέγει ὁ μικρὸς συμβολαιογράφος καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελείωνεν ἡ τρίτη πρᾶξις τῶν Οὐγενώ-των » μαντεύω ὅτι ἐπιμένετε νὰ μάθετε τί συνέδη εἰς τὸν φίλον μας Ἀρθούρ καὶ πρὸ πάντων νὰ γνωρίσε-τε ἀκριβῶς τίς ἦτον.

« Ὁ κόμης Ἀρθούρ δὲ B*** κατήγετο ἀπὸ εἰκο-γένειαν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων τῆς Μεσημβρίας (Midi). Ἡ μήτηρ του μείνασα νεωτάτῃ εἰσέτι εἰς τὴν χρῆσιν, ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν εἶχεν ἄλ-λο τέκνον, οὐδ' ἄλλην περιουσίαν. Εἶχεν ὅμως ἀ-δελφὸν σφόδρα εὐκατάστατον.

Ὁ ἀδελφὸς οὗτος, ὁ Κύριος Ἀββᾶς Δε-B*** ἦτον διαδοχικῶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λουδοβίκου Δεκάτου Ὀγδόου καὶ ἀργότερον εἰς τὴν τοῦ Καρόλου Δεκά-του, εἰς τῶν μάλλων ἰσχυρῶν ἱερέων, καὶ πάντες γνω-ρίζουν τὴν ἰσχὺν τοῦ κλήρου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖ-νην, ἰσχὺν διέπουσαν τὴν Γαλλίαν, τὸν βασιλεῖα, καὶ αὐτὸν τὸν στρατόν. Ὁ Ἀββᾶς Δε-B*** ἦτο ψυχροῦ καὶ ἐγωϊστικοῦ χαρακτήρος, πνεύματος αὐστηροῦ καὶ ὑπεροπτικοῦ, συγγενὲς ὅμως ἐξαιρέτος, διότι πλεί-στην ὅσῃν εἶχε φιλοδοξίαν δι' ἐαυτὸν καὶ τοὺς συγ-γενεῖς του. Ἀναλαβὼν τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ ἀνεψιοῦ του, τὸν εἰσήγαγεν ἀμέσως εἰς τὴν αὐλὴν, εἰς δὲ τὴν ἀδελφὴν του κατώρθωσε ν' ἀποδοθῇ μέρος τι ἐκ τῆς περιουσίας της, τῆς δημευθείσης ἐπὶ τῆς μεταναστά-σεως, ὥστε ἡ πτωχὴ κόμισσα Δε-B*** ἀποθνήσκουσα, ἡλόγρει τὸν ἀδελφόν της, καὶ συνίστα εἰς τὸν ἀνεψιόν της τυφλὴν πρὸς αὐτὸν ὑπακοήν!

Ὁ Ἀρθούρ, ὅστις ἐλάτρευε τὴν μητέρα του, ὠρ-κίσθη ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης της ὅτι ἐκεῖνη ἐπε-θύμει, καὶ τὸν ὅρκον του ὠρεῖλε νὰ πραγματοποιή-σῃ τὸσφ μάλλον εὐκολώτερον, καθόσον ἀπὸ τῆς παιδικότητός του εἶχεν φόβον τρομερὸν πρὸς τὸν πα-νιερώτατον θεῖον του, καὶ καθ' ἑξῆς καθυπεβάλλετο ἄνευ ἐναντιώσεως εἰς τὰς μικροτέρας αὐτοῦ θε-λήσεις.

Σοβαρὸς, γλυκὺς καὶ σεμνὸς, ἐν τούτοις, πλήρης θάρρους καὶ τιμῆς, ὁ Ἀρθούρ εἶχεν ἀεὶ ποτε αἰσθανθῇ

κλίειν ζωηράν πρὸς τὸ στάδιον τῶν ὄπλων, πρὸς τὴν στρατιωτικὴν στολὴν καὶ τὴν ἐπωμίδα, καὶ τοῦτο ἴσως διότι εἰς τὸ μέγαρον τοῦ θεοῦ τοῦ δὲν ἐδύλεπεν εἰμὴ ἐσθῆτας μαύρας καὶ ἐνδυμασίας ἱερατικῆς. Ἐτόλμησεν ἡμέραν τινὰ, μετὰ προφυλάξεως ὁμως μεγάλης, νὰ κάμῃ καὶ τὸν θεῖον τοῦ κοινῶν τῶν ἐπιθυμιῶν του· ἐκεῖνος ὁμως συνέστειλε τὰς ὁρμῆς, καὶ τῷ ἀνήγγειλε μετὰ σταθερᾶς καὶ ἀποφασιστικῆς φωνῆς ὅτι τὰ περὶ αὐτοῦ σχέδιά του ἦσαν ἄλλα.

Ὁ ἀδδᾶς Δε-Β*** εἶχε διορισθῆ ἐπίσκοπος καὶ ἤλπιζε μεγαλητέραν πρόδον· εἰς τοσοῦτον δ' εὐχάριστον εὐρισκόμενος κατὰστασιν, ἤθελε νὰ σύρῃ μεθ' αὐτοῦ τὸν ἀνεψιόν του, νὰ τὸν ἀναβιάσῃ εἰς τὰς ὑψηλοτέρας ἐκκλησιαστικὰς βαθμίδας, ἐνὶ λόγῳ, νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀσπασθῇ τὸ στάδιον, τὸ μόνον τότε ὀδηγοῦν ἀμέσως πρὸς τὰς τιμὰς καὶ τὴν ἰσχύιν. Ὁ Ἀρθοῦρ δὲν ἠδύνατο φανερώς ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν τρομερὰν ἐπ' αὐτοῦ ἐπ' ὀρῶν τοῦ θεοῦ του, ἀλλ' ἀποφασιστικῶς ὠρκίσθη ἐν ἑαυτῷ νὰ μὴ γείνῃ ποτε ἐπίσκοπος. Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς εἶχε λάβει γνῶσιν, καὶ παρεδέχθη τὸ σχέδιον μετὰ πάσης καλοκαγαθίας. Ἐντὸς δὲ ὀλίγων μηνῶν, ὁ Ἀρθοῦρ ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἱεροδιδασκῆριον (séminaire), διὰ τὸν τύπον ὁμως μόνον, μετὰ ταῦτα νὰ λάβῃ τὴν χειροτονίαν, καὶ νὰ περιέλθῃ ἐν βραχεῖ χρόνῳ, ἐκ τῶν ὑποδεστέρων βαθμῶν, εἰς τὰς ἀνωτέρας τοῦ νέου σταδίου τοῦ θείου. Δὲν εἶχε λησμονήσει τοὺς πρὸς τὴν μητέρα του ὀρκους, ἄλλως τε ἤθελεν ἡσθαί εἰς τὰ ὅμματα πάντων ἀχαριστία ἀσυγχώρητος, νὰ περιπλέκεται ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ θεοῦ του, τοῦ μόνου συγγενοῦς αὐτοῦ καὶ εὐεργέτου. Μὴ τολμᾶν ὅθεν νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον πρὸς τὸν ἐπίφοβον κληρικόν, καὶ ν' ἀντισταθῇ ἀπ' εὐθείας πρὸς τοὺς ἐπισκοπικοὺς αὐτοῦ σκοποὺς, ἐξήτει πλαγίως νὰ φθάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ τέλος, καὶ ν' ἀναγκάσῃ τὸν ἀδδᾶν νὰ παραιτηθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν σχεδίων του. Μόνον μέσον ὑπῆρχε τὸ νὰ συμβῇ σκάνδαλόν τι, τὸ ὅποιον νὰ τὸν καταστήσῃ ἀνίκανον τῶν ἀγίων καὶ σεβαστῶν λειτουργιῶν, αἵτινες ἤθελον ἀκουσίως τῷ ἀνατεθῇ.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτον εὐκατέρθωτον, διότι εἴτε φύσει, εἴτε ἐκ τῆς ἀντροφῆς του, ὁ Ἀρθοῦρ εἶχεν ἀρχὰς τινὰς καὶ τιμότητα, τὰς ὁποίας νὰ παραβῇ δὲν ἤθελεν. Ἐνίοτε καὶ θέλων τις, δὲν διαφθείρεται. Ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ὡς καὶ πρὸς πᾶν ἄλλο, κληρικός τις, καὶ ὁ Ἀρθοῦρ ἐδυσκολεύετο νὰ ἦναι ὑποκείμενον αἰσχρὸν, ἐπίσης ὡς καὶ νὰ γείνῃ ἐπίσκοπος... Ὑπάρχουν ἄνθρωποι εἰς οὐδὲν ἐπιτυχάνοντες. Εἶχεν ὁμως φίλους τινὰς πλήρεις φαιδρότητος καὶ διαθέσεων ἀείποτε εὐθύμων, οἵτινες θέλοντες νὰ τῷ προσφέρωσιν ἐκδούλευσιν, τὸν εἰσάγαγον εἰς τὰς ζωηρὰς αὐτῶν διασκεδάσεις, εἰς τὰς ἐποίας ἐσύχναζεν ὁ Ἀρθοῦρ ἔχων τὸν λόγον του ἀλλ' ἡ ἀταξία τῶν τῷ ἐπέφερε τὴν ἀγῆαν, ὅσῃν εἰς τοὺς ἄλλους εὐχαρίστησιν. Ἡ ψυχρὰ σεμνότης του κατεψύχαινε τὴν τρέλλαν τῶν συντρόφων του, συχνὰ ἐπανερχομένη εἰς τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἐν τούτοις τὸν ἔχαρκτηρίζον ὡς ὀχληρὸν, καὶ ἐκ τούτου παρητήθη.

Τότε, ἐν τῇ δικαίᾳ ἀπελπισίᾳ του, ἔστρεψε τὰ σχέδιά του πρὸς τὰς κυρίας τῆς αὐλῆς. Ἀλλ' εἰς τὴν αὐλήν ἐκείνην αἱ κυρίαι ἐφευγον τὸν θόρυβον καὶ τὰ σκάνδαλα, ὅχι διότι δὲν ἐχώρει καὶ ἐκεῖ, ὡς ἄλλοι, ἡ ῥαδιουργία, ἀλλὰ διότι ὑπεκρύπτοντο κάλλιον ὁ ἐπίσκοπος δὲ

καὶ τοὶ ἐν γνῶσει τῶν σιωπηλῶν τοῦ ἀνεψιοῦ του παθῶν, εἶχε τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ προσποιῆται ἄγνοιαν, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ σκεπτόμενος ἴσως μετὰ τοῦ Μολιέρου, ὅτι

Παντελῶς δὲν ἁμαρτάνεις, ἐν κρυπτῷ ἂν ἁμαρτάνης. (*)

Τί λοιπὸν ἔμενεν εἰς τὸν δυστυχῆ Ἀρθοῦρ, τρέχοντα κατ' ὅπισθεν τοῦ σκανδάλου, ὡς ἄλλοι κατόπιν τῆς δόξης, μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν φθάσωσιν; Εἰς τῶν φίλων του, σφόδρα ἐκδεδητημένος, τὸν ἔλεγε: Λάβε μίαν ἐρωμένην ἐκ τοῦ Μελοδράματος τοῦ θεάτρου, εἶναι τοῦ συμμοῦ, ὅλος ὁ κόσμος συχνάζει ἐκεῖ. Τοῦτο θέλει γείνῃ γινωστὸν, θέλει κάμει κρότον, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀπαιτεῖται.

— Ἐγὼ! ἀποκρίνεται εἰς αὐτὸν ἐρυθρῶν ὁ Ἀρθοῦρ ἐκ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, ἐγὼ ν' ἀναμιχθῶ εἰς τοιαύτην πράξιν.

— Δὲν θέλεις ἀναμιχθῆ ποτὶς. Τὸ πᾶν κατορθοῦται διὰ τῶν ἰσχυρῶν συγγενῶν, καὶ ἀπαξ ἀποφασισθείσης τῆς ἐπιχειρήσεως, θέλει γίνεαι ὅτι ἐπιθυμῶν δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ τοῦτο, ἀλλὰ νὰ πιστευθῇ καὶ νὰ γίναται λόγος.

— Αὐτὸ ἴσα, ἴσα.

— Τὸν τίτλον ν' ἀπολαύσης καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν γινώρῃς ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας . . . ὑπάρχει πλῆθος μέγα τιτοφόρων ἐπὶ ψηλῷ ὀνόματι . . . θέλεις εἶσαι καὶ σὺ εἰς αὐτῶν.

— Ἔστω λοιπὸν, συγκατατίθεμαι.

Εἶναι γνωστὰ τὰ καθήκοντα τῆς παραστάσεως καὶ τῆς πρώτης συνεντεύξεως αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἰουδιθ καὶ τῆς θείας. Ὁ πανιερωτάτος ἀρχιερεὺς ἔμαθε ταῦτα, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Τὸν προειδοποίησαν προσέτι ὅτι κατὰ πᾶσαν σχεδὸν νύκτα ἡ ἄμαξα τοῦ ἀνεψιοῦ του ἔμενεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Προβιγγίας, ὁ δὲ Ἀρθοῦρ καθ' ἐκάστην ἡλπίεν ἐξήγησιν τινα καὶ σκηνήν, καθ' ἣν διεννοεῖτο νὰ ῥιφθῇ πάλιν εἰς τὴν ὥθησιν τοῦ πάθους, τὸ ὅποιον εἰς τὸ ἐξῆς ἤθελε καταστήσῃ αὐτὸν ἀνίκανον τῶν καλοκαγαθίων τοῦ θεοῦ του· ἀλλ' οὐδὲν ἤκουσε παράπονον, καὶ δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν ἀδιαφορίαν ταύτην, καὶ τὴν εὐαγγελικὴν ἀπάθειαν. Πλὴν τοῦτο ἦτο ἡ προαναγγέλουσα τὴν θύελλαν γαλήνην.

Πρωίαν τινὰ τὸν λέγει ὁ Πανιερωτάτος·

— Ὁ βασιλεὺς εἶναι σφόδρα δυσαρεστημέρος κατὰ σοῦ, καὶ ἄγνοῶ διατί.

— Τὸ μαντεύω.

— Ἐγὼ ὁμως δὲν θέλω νὰ τὸ γνωρίσω. Ἡ Μεγαλειότης του σ' ἐσυγχώρησε μὲν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ἐντὸς δύο ἡμερῶν νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸ ἱεροσπουδαστήριον.

— Ἐγὼ, θεῖέ μου . . .

— Τοιαῦτα εἶναι αἱ διαταγαὶ τοῦ βασιλέως, αἱ διαμαρτυρήσεις πρέπει νὰ γίνωνται ἐνώπιόν του· καὶ τοῦ στρέφει τὰ νῦτα.

Ὁ Ἀρθοῦρ, μανιώδης, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἀγνοῶν τί νὰ σκεφθῇ, τρέχει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἰουδιθ, τὴν συνοδεύει εἰς τοὺς Τουλιερίους, τὴν ἐπιδεικνύει εἰς τὰ ὅμματα ὁλων τῶν Παρισίων ὡς ἐρωμένην του, κατὰ τὴν παραμονὴν μάλιστα τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὴν σχολήν. Ἀλλ' ἤδη οὐδὲν μέσον ὑπῆρχεν, ὥστε νὰ μὴ κάμῃ ἀποτέλεσμα ἡ πράξις του. Ἀδύνατον, μετὰ τοιοῦτον σκάνδαλον, νὰ σκεφθῇ τις, ἐπὶ πολὺν τοῦλάχιστον χρό-

(*) Que ce n'est point pêcher que pêcher en silence.

νον, ὅτι ἡδύνατο νὰ τὸν εἰσάξῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τοῦτο ἐπεθύμει καὶ αὐτός. Ὁ Πανιερώτατος ἔγραψεν εἰς τὴν Ἰουδίθ τὴν ἀπειλητικὴν ἐπιστολὴν. ἦν ἴδομεν, ὁ δὲ βασιλεὺς πέμπει εἰς τὸν κόμητα διαταγὴν νὰ παραιτήσῃ τοὺς Παρισίους ἐντὸς εἰκοσι τεσσάρων ὥρων. Ἐπρεπε νὰ ὑπακούσῃ. Κατ' εὐτυχίαν δὲ ὁ Ἀρθοῦρ ἦτο στενωὸς συνδεδεμένος μεθ' ἐνὸς τῶν υἱῶν τοῦ Κ. δε-Βουρμῶ, ὅστις ἀνεχώρησε τὴν ἀκόλουθον ἑσπέραν δι' Ἀλγερίαν, ἔνθα ἐτοιμάζετο σπουδαία τις ἐκστρατεία. Ὁ Ἀρθοῦρ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὸν συμπαράλῃ ὡς ἐθέλοντήν, χωρὶς νὰ εἴπῃ τι εἰς οὐδένα, οὔτε εἰς τὸν βασιλέα, οὔτε εἰς τὸν θεῖόν του. Ἀφοῦ μὲ ἀφίνουν ἐλευθέρων νὰ ἐκλέξω τὸν τόπον τῆς ἐξορίας μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, θέλω προσπαθῆσαι ν' ἀποθάνω ἢ θέλω εἰσέλθαι ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν Καζώβην, καὶ ὅταν ἐπανέλθω μὲ μίαν σημαίαν, νὰ ἰδῶμεν ἂν εἰσέτι τολμᾷ τις νὰ μ' ἐπιβάλῃ τὸ ἐπιτραχῆλιον, καὶ νὰ μὲ ἀναγκάξῃ νὰ δίδω εὐλογίας εἰς τοὺς πιστούς.

Ἀπεμακρύνθη ὅθεν νύκτα, μὲ τὴν μεγαλητέραν μυστικότητα, διότι τὰ διαδήματά του ὅλα κατεσκοπεύοντο, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως, ἀνακαλυφθέντος τοῦ διαπλουτου, ἤθελον τὸν ἐμποδίσαι ν' ἀναχωρήσῃ, ἔγραψεν δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰουδίθ μίαν λέξιν, εἰδοποιῶν μόνον αὐτὴν ὅτι τὴν ἀφίνει διὰ τινος ἡμέρας. Ἀλλὰ τὸ ἐπιστολίδιον τοῦτο, ὅσον ἀσθένειαν καὶ ἂν ἦτο, ἐκρατήθη καὶ δὲν περιήλθεν εἰς χεῖράς της. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἦτον ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Πανιερωτάτου.

Τὴν ἀκόλουθον ἑβδομάδα ὁ Ἀρθοῦρ ἔπλεε τὴν εὐρείαν θάλασσαν· τὴν δὲ εἰκοστὴν ἡμέραν ἀπεδιβάζετο εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Ἐκ τῶν πρώτων ἀνέβη κατὰ τὴν ἑφοδὸν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἐπληγώθη πλησίον τοῦ ἀτρομήτου φίλου του Κ. δὲ Βουρμῶν, ὅστις ἔπεσε τεθνέως ἐν μέσῳ τοῦ θριάμβου. Ἐπὶ πολλὸν χρόνον ὁ Ἀρθοῦρ ἦτον εἰς κίνδυνον· ἐπὶ δύο μῆνας ἀπηλπίσθησαν περὶ τῆς ζωῆς του, καὶ ὅταν συνήλθεν, ἡ περιουσία του, αἱ ἐλπίδες του, ὡς καὶ ἐκεῖναι τοῦ θεοῦ του, τὰ πάντα εἶχον καταστραφῇ ἐν διαστήματι τριῶν ἡμερῶν, ὁμοῦ μὲ τὴν μοναρχίαν Καρόλου τοῦ δεκάτου.

Ὁ ἐπίσκοπος δὲν ἡδυνήθη νὰ ἐμμεῖνῃ εἰς τοιαύτην κατὰδρομὴν· ἀσθενὴς καὶ τλήμων, ἡθέλησε ν' ἀκολοιούσῃ τὴν ἐξοριζομένην αὐλήν· ἀλλὰ δὲν ἡδύνατο. Ἡ ἀνυπομονή, ἡ διαρκὴς ὀργή, ἦν ἐδοκίμαζεν, εἶχον ἐξάψει τὸν ἐγκέφαλόν του καὶ ἐρεθίσει τὸ αἷμά του· κινδυνώδης πυρετὸς ἐφάνη, καὶ εἰς τὴν ἐρεθιστικὴν ἐκείνην κατάστασιν εἰς ἣν ἦτον, ἀμχανῶν τι νὰ πράξῃ, ἐκδικεῖται κατὰ τοῦ ἀνεψιῦ του διὰ τὴν Ἰουλιανὴν ἐπανάστασιν.

Μόλις ἱατρεὺς ὁ Ἀρθοῦρ ἀπὸ τὴν πληγὴν, ἔφθασεν εἰς Παρισίους, καὶ ἐντεῦθεν, Κύριοι, λέγει ὁ συμβολαιογράφος ἀνυψῶν τὴν φωνήν, ἀρχίζω κ' ἐγὼ νὰ εἰσέρχωμαι εἰς τὴν σκηνήν. Ὁ Κ. κόμης διεσθύνθη πρὸς ἐμὲ ὅπως μὲ διαπιστεῦθῃ τὰς κληρονομικὰς του ὑποθέσεις, εἰς τὰς ὁποίας νὰ ἐνασχοληθῇ αὐτὸς μόνος δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν. Ἐγὼ δὲ αὐτοδικαίως ἀνέλαβα ταύτας, διότι ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπῆρξα συμβολαιογράφος αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του· ἐνησχολήθημεν λοιπὸν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἀπόλυσιν τῶν σφαγίδων.

Δὲν θέλω σᾶς κάμει λόγον ποσῶς περὶ τῶν λε-

πτομερειῶν τῆς ἀπογραφῆς, μολοντί ἀπογραφή τις ἐκτελουμένη καὶ διευθυνομένη ἀκριβῶς ἔχει ἐπίσης ἀξίαν· καταγράφων κατὰ τάξιν τὰ ὅπῃα περιέκλειε τὸ γραφεῖον τοῦ πανιερωτάτου διάφορα ἔγγραφα, παρατηρῶ ἐπιστολὴν ἐμπεποικιλμένην καὶ στίλβουσαν, φέρουσαν δὲ τὴν ὑπογραφὴν: Ἰουδίθ, χορεὺ-τρι-α-τοῦ Μελοδράμα-τος· Ἐπιστολὴ χορευτρίαις εἰς τὸν οἶκον ἀρχιερέως. . . . Διενεοῦμένη νὰ τὴν ἐξαφανίσω πρὸς τιμὴν τοῦ κλήρου· ἀλλ' ὁ Ἀρθοῦρ ἐκπλήττεται, καὶ βλέπων τὴν ταραχὴν καὶ συγκίνησίν του, ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν, ὁ Θεὸς ἂς μὲ συγχωρήσῃ τὴν κακὴν ταύτην ἰδέαν μου, ὅτι ὁ πανιερώτατος καὶ ὁ ἀνεψιὸς του ἦσαν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἀντερσταί.

— Πτωχὴ νεάνις. . . . πτωχὴ νεάνις. . . ἔλεγεν ὁ Ἀρθοῦρ. . . . Τὶ εὐγένεια. Τὶ γενναίότης. ὁποῖον θησαυρὸν εἶχα. . . . Ἰδοὺ. . . ., κύριε. . . ., ἰδοὺ, ἀναγνώστε, μὲ λέγει, καὶ ὅταν ἐπανέλαβα τὴν φράσιν ταύτην. Ἐάν τις προσκροῖται εἰς τὸν Θεὸν ἀγαπῶν ἐξ ὅλης ψυχῆς, τοῦ ἁμαρτήματος τοῦτου μόνον ἐγὼ εἰμὶ ἑνοχος. . . ., ἐκεῖνος δὲ ποσῶς. Εἶναι ἐντοσούτω ἀληθές! ἐκφωνεῖ ὁ Ἀρθοῦρ, μὲ δακρυβρέκτους τοὺς ὀφθαλμούς· μὲ ἡγάπα ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ἐγὼ δὲν ἐνέβλεπα καὶ εἰς ἑμαυτόν, δὲν ἐκέφθην νὰ τὴν ἀγαπήσω. . . . καὶ ἦτον δεκαεξαετής, καὶ ἦτον θελκτικωτάτη. . . . διότι δὲν γινώριζετε, κύριε, πόσον εἶναι ὡραία. . . ., εἶναι ἡ ὡραιότερα τῶν Παρισίων γυναικῶν.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, κύριε κόμη. . . Ἀλλ' ἐὰν θέλετε νὰ τελειώσωμεν τὴν ἀπογραφὴν. . .

— Ὅπως εὐαρεστεῖσθε. . . .

Καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀναγινώσκη μεγάλη τῇ φωνῇ τὰ τεμάχια τῆς ἐπιστολῆς.

« Ἀλλ' ἐὰν ὁ Θεὸς, ὁ ἀγαθὸς ἄγγελός μου, ἐὰν ἡ εὐδαιμονία ὅλης τῆς ζωῆς μου ἡδύσκεῖ ὥστε νὰ μὲ ἀπαντήσῃ: Σὲ ἀγαπῶ. Ἀ. εἶναι πολλὰ κακὸν ὅτι μέλλω νὰ σᾶς εἴπω, καὶ δικαίῳ τῷ λόγῳ, θέλετε μ' ἐπιβαρύνει διὰ τῶν ἀπειλῶν καὶ τῶν ἁρῶν σας· ἀλλὰ σημειώσετε, πανιερώτατε, ὅτι οὐδέμία ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δυνάμεις, ἐμποδιζούσά με ν' ἀνήκω εἰς ἐκεῖνον, καὶ τὸ πᾶν νὰ θυσιάσω χάριν αὐτοῦ. . . . »

— Κ' ἐγὼ παρεγνώρισα. . . κ' ἐγὼ ἀπώθησα τοιαῦτον ἔρωτα, ἀναφωνεῖ ὁ Ἀρθοῦρ. Ἐγὼ, ἐγὼ μόνος ὑπῆρξα ἑνοχος. . . ἀλλὰ θέλω ἐπανορθῶσαι τὰς ἀδικίας μου, ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξίν μου θέλω θυσιάσει δι' αὐτήν. . . σὲ τὸ ὑπόσχομαι, σὲ τὸ ὀρκίζομαι. Ἐἰ τίς ἦδη ἤθελε μὲ ψέξῃ, διότι ἀπεδέχθην τοιαύτην ἐρωμένην; . . . Εἰμὶ ὑπερήφανος δι' αὐτό. Τὴν ἀγαπῶ, θέλω τὸ εἶπῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὅλος ὁ κόσμος θέλει μὲ ζηλεύσει. . . , ἀρχίζω ἀπὸ σᾶς, κύριε συμβολαιογράφε, ὅστις δὲν μ' ἀκούετε. . . . καὶ ὅστις παρατηρεῖτε τοσοῦτον προσεκτικῶς τὸν κυκεῶνα τοῦτον τῶν ἐγγράφων.

Τὰ ἐγγραφα ταῦτα. . . , αὐτὰ ἦσαν ἡ διαθήκη τοῦ θεοῦ του, τὴν ὁποῖαν πρὸ ὀλίγου εἶχα ἀποσφραγίσαι, καὶ ἦτις τὸν ἀπεκλήρων, καὶ διέθετεν ἀπειρον περιουσίαν τοῦ μακαρίτου ὑπὲρ τῶν πτωχοκομείων καὶ εἰς εὐσεβῆ καταστήματα.

Τὸ λέγω εἰς τὸν Ἀρθοῦρ, ὅστις οὐδεμίαν ἔδειξε συγ-

κίνησιν, ἀλλ' ἐξηκολούθει τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἰουδίθ.

— Θέλετε τὴν ἶδει, τὴν ὥραϊάν μου ἐρωμένην, μὲ λέγει, θέλετε τὴν ἶδει, θέλω σήμερον νὰ συνδειπνήσετε μετ' αὐτῆς.

— Ἀλλὰ τὰ ἔγγραφα ταῦτα . . . , τὴν διαθήκην αὐτὴν . . .

— Ἐ! καλὰ! μὲ ἀποκρίνεται μειδιῶν, μ' εἶναι πλέον ἀδιάφορον. Εὐτυχῶς, ἡ Ἰουδίθ μ' ἀγαπᾷ καὶ χωρὶς ταύτην! . . . Ὑγειαίνετε, κύριε, υγειαίνετε! ὑπάγω νὰ τὴν ἶδω, ὑπάγω νὰ ἐπανεύρω πλησίον τῆς πλέον τοῦ ἔστος ἀπώλεσα.

Καὶ ἐξῆλθε, μὲ ἀπαστράπτοντας ἀπὸ ἐλπίδα καὶ εὐχαρίστησιν ὀφθαλμούς.

— Παράδοξος νέος, ἔλεγα κατ' ἐμαυτὸν, μία ἐρωμένη νὰ παρηγορῇ διὰ μίαν ἀπολεσθεῖσαν κληρονομίαν! καὶ ἐτελείωσα τὴν ἀπεγραφήν μου.

Μεθ' ὥρας τινὰς ἐπέστρεψα εἰς τὸν οἶκόν μου! Βλέπω εἰσερχόμενον τὸν Ἀβιθούρ, ὡς παράφρονος, ὡς ματωδῆ.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον! μὲ λέγει, δὲν ὑπάρχει. Ἀπωλόσθη . . . , ἀπωλόσθη δι' ἐμέ.

— Καὶ πῶς, ἀπιστία τις! . . .

— Τίς σᾶς τὸ εἶπε, κράζει ζωντῶς λαμβάνων με ἐκ τοῦ περιλαίμιού.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε.

— Αὐτὸ λοιπὸν εἰπέτε, διότι ἄλλως δὲν ἤθελα ἐπιζήσει. Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἀπὸ τριῶν μηνῶν, ἀνελήφθη, ἐγκατέλειψε τὸ Μεσίδραμα.

— Τί σᾶς εἶπον αἱ φίλαι τῆς;

— Παραλογισμούς. Αἱ μὲν ἰσχυρίζοντο ὅτι ἀνθρωπάγη . . . μία ἄλλη μ' ἐβεβαίωσε ψυχρῶς ὅτι εἶχε τὴν κλίσιν ν' ἀπολεσθῇ.

— Δυνατὸν τοῦτο! . . . ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ιουλίου, ἡ αὐτοχειρία εἶναι τοῦ συρμοῦ.

— Μὴ λέγετε ταῦτα . . . θέλω χάσει τὸ λογικόν. Ἐτρεξα εἰς τὴν κατοικίαν τῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Προβιγίας, ἀλλὰ τὴν ἀφῆκε χωρὶς νὰ εἶπῃ ποῦ μετέβαινε.

— Λοιπὸν οὐδὲν τεκμήριον;

— Τὸ οἶκμά της εἶναι δι' ἐνοίκιον. Μετ' αὐτὴν οὐδεὶς τὸ ἐνοίκιασε.

— Καὶ δὲν εὑρετε τίποτε;

— Τίποτε. εἰς τὴν αἶθουσαν μόνον τῆς θείας, κατὰ γῆς . . . εὗρήκα μίαν ἐπιγραφὴν, ἐν δέμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε γεγραμμένον: Πρὸς τὴν Κυρίαν Βοννιβέ, εἰς Βορδῶ . . . Διότι, τὸ ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, αὕτη εἶναι ἐκ τοῦ τόπου ἐκεῖνου.

— Καὶ λοιπόν;

— Ἐπιφορτισθεῖτε σεῖς ἐνταῦθα τὰς ὑποθέσεις μου, διευθύνάτε τὰς ὅπως κρίνετε καλῶς.

— Τί σκοπεύετε νὰ κάμετε;

— Ν' ἀκολουθῶ τὰ ἔχνη τῆς, ἡ τὰ τῆς θείας τῆς, . . . νὰ τὴν ζητήσω, νὰ τὴν ἀνακαλύψω.

— Εἰς τοιαύτην πάσχουσαν κατάστασιν ἀναχωρεῖτε διὰ Βορδῶ;

— Αὐρίον, εἶναι ἀργὰ πλέον.

Ἀνεχώρησε κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν. Καὶ . . . Ἐνταῦθα ἡ τετάρτη πρᾶξις τῶν Οὐγενώτων

ἤρχισεν ὁ συμβολαιογράφος δὲν ὠμίλει πλέον, ἤκουε . . . Καὶ ἔπρεπε νὰ περιμείνωμεν εἰς τὴν ἐπομένην διακοπὴν τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἱστορίας.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΒΑΝ-ΔΥΚ,

Εἰς τὸ Παλάτιον Βρινιόλ.

Ὑπὸ Μερῦ.

Ἦτον ἡμέρα λαμπροτάτη καὶ ὁ λαὸς ἐξερχόμενος, ἅμα τῇ τοῦ ἡλίου ἀνατολῇ, ἔσπευδε νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους τοῦ κόμητος Βρινιόλ. Σιγῇ ἐπικράτει κατὰ τὸ παραθαλάσσιον, καὶ ἡ προκυμαία ἦτο πανέρημος πρὸς τὸ μέρος τῆς δρύσεως τοῦ Ἀγίου Χριστοφόρου. Αἱ τριῆρεις ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν ἱλαρῶν καὶ κυανίζοντων ὑδάτων, ἀντανακλόντων τεθραυσμένως τὸ περιστύλιον τοῦ παλατίου Δόρια. Ἄπας δὲ θόρυβος συνεκεντρώθη εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἁγίου Λουκά, ἅπας ὁ ὄχλος συνέβρυσεν εἰς τὴν συνοικίαν τῶν Βάγκων, διευθυνόμενος πρὸς τὸν ἅγιον Λαυρέντιον, τὴν μητροπολιτικὴν τῆς πόλεως ἐκκλησίαν, καταπληγμυρῶν τὰς στενάς καὶ σκολιάς ὁδοὺς, αἵτινες πνίγουν τὸ μεγαλοπρεπὲς γοτθικὸν οἰκοδόμημα, τὸ περυστρωμένον διὰ μέλανος καὶ λευκοῦ μαρμαῦ.

Ὡραῖαι μὲν ἐν γένει εἶναι αἱ γυναῖκες τῆς Γενοῦης, ἀλλ' ἡ κόμησσα Βρινιόλ ἦτο καὶ αὐτῶν ἡ ὠραιότερα. Δεκαοκταετῆς τὴν ἡλικίαν εἶχε τὴν ὠραιότεραν μέλαιναν κόμην, τὸ καθαρώτερον μέτωπον, τὸ γλυκύτερον χρῶμα, καὶ πρόσωπον ὄντως ἀγγελικόν. Ὑμνοῦντο τὰ κάλλη αὐτῆς ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἐν αὐτῇ ὑπῆρχον πλεῖστοι γυναῖκες ἐξόχου καλλοσύνης. Ὁ κόμης Βρινιόλης, ὁ συγγενὴς τῶν Δυράσων καὶ τῶν Δόρια-Τούρσ, ὠκοδομήσατο εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Βάλβη παλάτιον, ἄξιον τῆς πολυτελεγήτου γυναικὸς, ἣν ἐνουμφεύετο.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου ἠκτινοβόλει ἀπὸ τὰ φῶτα ἅπασα ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν, ἐξεληθούσα ἐκ τῶν μαρμαρίνων παλατιῶν τῆς, ἐπληγμύρει τὸν μέγαν νάρθηκα καὶ τὸ ἱερόν· ἡ δὲ τῶν πλουσίων πολιτῶν συνεπικνουῖτο τοὺς πλαγίους νάρθηκας καὶ ὁ ὄχλος περιέργως συνεθλίβετο εἰς τὸν στενὸν πρόναον, ὑπὸ τὴν ἀψίδα εἰς δλὰς τὰς εἰσόδους. Οὐδεὶς εἶχεν ἔλθει ἐνταῦθα ἵνα προσευχηθῇ· ἡ βασιλίσσα τῆς θρησκευτικῆς ἐορτῆς ὠνομάζετο κόμησσα Βρινιόλ, ἥτις δυσκόλως διεκρίνετο γονυκλινῆς ἐμπροσθεν τοῦ βωμοῦ· ἀλλ' ὅτε ἠγέρθη καὶ ὅτε, ῥίψασα τὸ κάλυμμα ὀπισθὲν τῆς, ἐστράφη στιγμιαίως πρὸς τοὺς νάρθηκας, ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ ἀνέβη εἰς τοὺς θόλους, μιγνύμενος μὲ τοὺς ἤχους τοῦ γρηγοριανοῦ ἁσματος, καὶ δὲν ἤξευρέ τις πλέον ἐὰν τὸ πληθὸς ἀπέθυεν δοξολογίαν εἰς τὴν κόμησσαν, ἡ εἰς τὴν Παρθένον τῆς Κοιμήσεως, διότι ἦτον ἡ δεκάτη πέμπτη αὐγούστου.

Διέκρινες ὡσαύτως, ὀλίγα ἐθήματα πρὸ τοῦ δρυφράκτου τοῦ ἱεροῦ, νεανίαν μὲ ὄψιν, μὲ βλέμμα καὶ μὲ στάσιν σώματος παράδοξον· ἐφόρει ἐνδυμα διαφέρον